voda

ŠKOLA ČTYŘ ŽIVLŮ

ČEKÁNÍ na krásné věci

PŘÍBĚH DIANY

Budíček je každý den v sedm ráno – takže si pospím o celou hodinu déle než chudák Helča, která má touhle dobou už i po rozcvičce. Mám celý den před sebou a nemůžu se dočkat, kolik toho zažijeme a co všechno dnešek přinese. Ani si nepotřebuju jít zoběhat, abych byla na ranním setkání plná energie. „Program pro dnešní dopoledne je osvojení si umění naslouchat. Za půl hodinky vyrážíme do lesa, kde strávíme příjemné čtyři hodiny v tichu." Náš vedoucí Bastien se usměje a mně spadne brada.

„Čtyři hodiny jenom chodit po lese a nic nedělat?" Musím vypadat opravdu zoufale, protože se na mě Bastien ze své výšky shovívavě usměje. I když je mu teprve dvacet, z každé jeho buňky vyvěrá jakási životní moudrost a pochopení.

„Nemusíš celé dopoledne chodit," uklidní mě svým hluboko posazeným hlasem. Následující větou mi bohužel nadobro smyje úsměv z obličeje: „Můžeš si třeba i sednout nebo lehnout a jen tak se nechat unášet…"

„Tak jo, vyhráls," zaúpím a za Bastienova tichého smíchu odrážuju do stanu se zabalit na dnešní super akční výlet. Tohle je pro mě hotové mučení. Ale na druhou stranu, ozve se všetečný hlásek v mé hlavě, mohla by to být opravdová výzva! A to je něco pro tebe!

Škola vody je pro mě skutečně obrovskou výzvou. Už jen Bastienův klidný hlas, který se snad nikdy nedokáže na nikoho zvýšit, je pro mě záhadou. Jak může být pořád tak v klidu? Navíc, kdykoliv se na táboře něco pokazí nebo je nutná změna programu, obrací se na nás, abychom vymysleli řešení. „Naučí vás to kreativitě, která je v životě hodně potřeba. Někteří z vás by se určitě do všeho rádi vrhli jako velká voda, aniž by se napřed na chvíli zastavili a zamysleli se nad tím, jak problém co nejjednodušeji a nejlépe vyřešit." Ten pobavený pohled mířený na mou adresu mi rozhodně neunikl. Musím s nelibostí uznat, že v tomhle má vážně pravdu. Občas bych potřebovala trochu zvolnit tempo.

S údivem několikrát zamrkám na propletené větve stromů nad sebou. Slunce už skoro doplulo k nejvyššímu bodu své pouti, a jak záhy zjistím, udělalo ze mě poněkud nevydařeného dalmatina. S povzdechem se zvednu z deky a rozhlédnu se kolem sebe. Kousek ode mě leží Kája s Mirkou a vypadají, jako by je proud myšlenek pomalu unášel do říše snů. Takhle nějak jsem musela vypadat ještě před chvílí i já. Poklidná, zrelaxovaná, zamyšlená. Já se fakt nepoznávám.

„Vidím, že jsi nudou neumřela. To je dobré znamení!" šibalsky mě šťouchne do ramene Bastien. Prochází kolem s kostkovanou dekou srolovanou pod paží a docela slušnou sbírkou jehličí v kučeravých vlasech.

S úsměvem se lehce začervenám. „No… jo. Zato jsem málem v tom tichu zabrala." Oplatím mu šťouchnutí a vylovím mu z vlasů jednu obzvlášť velkou jehlici, která mě dost irituje. Jakmile ji odhodím na zem, uvědomím si, co jsem právě udělala, a na chvíli zkamenim. Před pár dny bych si ji ani nevšimla, zjišťuju se stále ještě žaludkem. Polije mě horko.

„Promiň, měl jsi tam… jehličí. Vlastně ho máš plnou hlavu," slova se ze mě vyřítí jako vodopád. Jsem rudá jako rak. A možná ještě víc. Řekni něco, PROSÍM!

Zase ten úsměv. Proudí z něj takový klid. „No jo, máš pravdu. Ještěže odpoledne vyrážíme k řece. Aspoň se toho nepořádku zbavím," zašvidrá očima vzhůru ve snaze rozpoznat rozsah škod, ale záhy to vzdává a několikrát si jen prsty pročeše vlasy.

„My jdeme NA VODU??" vykřiknu radostí a rázem se ukáže, že v mém případě tichá voda břehy mele. Neubráním se výskoku aspoň metr nad zem a nadšeně zatleskám. Bastienovi se pobaveně zalesknou oči. „A já myslel, že jsme z tebe ten oheň přece jen dostali, jenže pořád ti svítí ty šibalské jiskřičky v očích," povzdechne si a založí ruce na hrudi. V tu chvíli by si mě doopravdy někdo mohl splést s rajčetem.

Celé odpoledne na Bastiena nemůžu přestat myslet. Čemuž vůbec nepomáhá fakt, že jeho kajak je neustále poblíž toho mého. V tuhle chvíli mi tiché pravidelné šplouchání vody skutečně dělá tu nejlepší společnost. Mám čas přemýšlet a zaměřit se jen na tok vlastních myšlenek. To bych měla vážně dělat častěji, je to úžasně uvolňující.

Vzpomínám na brzké odpoledne. Na vzkaz, který Bastien napsal každému z týmu. Jako trénink trpělivosti jej vložil do lahví a ještě než jsme vyjeli na vodu, deset skleněných korábů vyrazilo na cestu po řece před námi. Po proudu řeky by údajně měly láhve dorazit do našeho tábora přesně o posledním dni tábora. „A taky že vždycky dorazí," ujistil nás se sebejistým výrazem, jakmile viděl naše nevěřící pohledy. Nebudu lhát – jsem ohromně nedočkavá. Chci vědět, co vzkázal mně. Z nějakého důvodu to chci vědět víc než cokoliv jiného. Ale musím být trpělivá. Jak že to říká Bastien? „Všechny krásné věci v životě vyžadují čas."

To platí i pro výrobu koktejlů pro dnešní taneční večer u táboráku. Na vaření z vody jsme tu šéfové my. (Nebo tak nám to aspoň řekl náš kuchař.) Naštěstí se ukazuje, že Bastien je nejen špičkový vedoucí, ale taky barman. Šejkr ladně proplouvá vzduchem a před námi se postupně vybarvuje růžový drink, melounovo-brusinkový koktejl a něco, čemu říká Mat a Toni (poznámka po ochutnání: je to skutečně výtečné!). Uprostřed přípravy se najednou bezradně zarazí – vypadá to, že zapomněl nakoupit limetky, bez kterých se Mat a Toni jen tak neobejde. Zakročí (nečekaně) moje zbrusu nová kreativní mysl, která vše řádně zpracovala a přišla s nápadem: Použijeme citronovou šťávu! Chutě jsou si hodně podobné a jako bonus spotřebujeme starší citrony, které by se zanedlouho musely vyhodit. Kromě pochvaly si za tenhle geniální nápad vysloužím extra porci Mat a Toni. Jsem na sebe patřičně hrdá: vážně jsem se za ten týden hodně naučila.

Jen tak něco už mě zkrátka nevyšplouchne!

A teď hurá za Viky, Helčou a Laurou! Od táboráku se line známá hitovka od Imagine Dragons, na kterou to spolu umíme rozjet jako nikdo!

foto: Tatjana Bernes; stempel: - Anzeiger